

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 27

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὸν κυρίως λοιπὸν μιὰ ἄφραστη λύπη γιὰ τὰ δυστυχισμένα ζῶα ποὺ βρίσκονταν ἔτσι στὴ διάθεση τῶν θηρίων, ἐνῶ πραγματικὰ δὲν ἔπρεπε νάχουν κανέναν ἄλλο κύριο ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ παπὰς σκέφθηκε τοὺς χωρικοὺς τοῦ Ντελόμπο ποὺ ἀγαποῦσαν τόσο τὰ «ζῶα τους». Ἀν τὸ ἐγνώριζαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, συλλογίστηκε, δὲν θὰ τὸ ἄφιναν ποτὲ νὰ γίνῃ. Θὰ προτιμοῦσαν νὰ ρισκοκινδυνεύουν τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τους παρὰ ν' ἀφῆσουν τὰ κοπάδια τους νὰ ἐρθοῦν ἐδῶ, ἀνάμεσα στοὺς λύκους καὶ τίς ἀρκούδες. γιὰ ν' ἀκούσουν τὴν καταδίκη τους ἀπ' τὸ στοιχειό.

Τὸ τελευταῖο κοπάδι ποὺ ἤρθε, ἦταν τὸ κοπάδι τοῦ παπᾶ.

Ὁ παπὰς ξεχώρισε ἀπὸ μακριὰ τὸν γνώριμο ἦχο τοῦ κουδουνιοῦ τῆς μεγάλης του ἀγέλαδας, καὶ τὸ ἴδιο φαίνεται θὰ κατάλαβε καὶ τ' ἄλογο. Ἀρχισε νὰ τρέμει σύγχωρο καὶ τὸ σῶμα του λούστηκε στὸν ἰδρωτὰ τῆς ἀγωνίας.

— Ἀ, ἂ, εἶπε ὁ παπὰς στὸ ἄλογο, τώρα εἶναι ἡ σειρά σου νὰ περάσῃς κάτω ἀπ' τὸ στοιχειὸ καὶ νὰ μάθῃς τὴν ἀπόφασή του. Μὴν φοβάσαι. Κατάλαβα γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ καὶ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω.

Τὸ κοπάδι τοῦ παπᾶ ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δάσους κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὰ θηρία καὶ τὸ στοιχειό. Στὸ τέλος τῆς γραμμῆς πῆγαινε τ' ἄλογο ποῦχε ἀνεβάσει τὸν ἀφέντη του στὸ Μπλακαίζεν. Ὁ παπὰς δὲν εἶχε ξεκαθαλλίκεψι ἀλλὰ καθόταν ἡσυχος στὴ θέση του καὶ ἄφηνε τὸ ζῶο του νὰ πλησιάζῃ στὸ στοιχειό.

Ὁ παπὰς δὲν κρατοῦσε ἐπάνω του οὔτε τουφέκι οὔτε πιστόλι οὔτε μαχαίρι γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του. Εἶχε ὅμως βγάλει ἀπὸ τὸ δισάκι του τὴ Σύνοψη καὶ τὴν ἐπέβη σφιχτὰ στὸ στήθος του σὰν νάταν νὰ παλαίψῃ μὲ τὸν Διάβολο τὸν ἴδιο. Στὴν ἀρχὴ φαίνονταν σὰν νὰ μὴν εἶχε κανέναν παρατηρήσει τὸν παπᾶ. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὅλα τ' ἄλλα, πέρασε τὸ κοπάδι τοῦ παπᾶ μπρὸς ἀπὸ τὸ στοιχειὸ τοῦ δάσους, ἐκεῖνο ὅμως δὲν ἔγειρε οὔτε μιὰ φορὰ τὸ δαυλὶ του. Μόνον ὅταν πέρασε ἀπὸ μπροστά του τὸ

ἔφυγο ἄλογο, ἔκανε μιὰ κίνηση σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ σημαδέψῃ μὲ τὸ σημάδι τοῦ θανάτου.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ὁ παπὰς ἔβαλε μπροστά στὸ στοιχειὸ τὴ Σύνοψή του κι' ἡ λάμψη τοῦ δαυλιοῦ ἔπεσε ἐπάνω στὸ σταυρὸ ποὺ ἦταν στὸ ἐξώφυλλο. Τότε τὸ στοιχειὸ ἔβγαλε μιὰ ἄγρια δυνατὴ φωνή, τὸ δαυλὶ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔσθυσε τὴν ἴδια στιγμὴ.

Μέσα στὴν ξαφνικὴ μετάβαση ἀπὸ τὸ φῶς στὸ σκοτάδι, ὁ παπὰς δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε κι' οὔτε ἄκουσε πιὰ

τίποτε. Γύρω του κυριαρχοῦσε ἡ ἴδια σιωπὴ ποὺ ἀπλωνόταν πάντα σ' αὐτὸ τὸ μέρος τὸ χειμῶνα. Τότε ἔξαφνα σχίστηκαν τὰ πυκνὰ σύννεφα ποὺ σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ καὶ μέσα στὴν σχισμάδα φάνηκε ἡ πανσέληνος κι' ἔρριξε στὴ γῆ τὸ φῶς της. Καὶ τότε εἶδε ὁ παπὰς ὅτι μονάχα αὐτὸς καὶ τ' ἄλογο τοῦ βρίσκονταν στὴν κορυφὴ τοῦ Μπλακαίζεν. Οὔτε ἓνα ἀπ' τὰ θηρία δὲν φαίνονταν πούθεν καὶ τὸ χῶμα ἦταν ἀνέγγιχτο παρ' ὅλα τὰ κοπάδια ποὺ τὸ εἶχαν πατήσει. Ὁ ἴδιος ὅμως βρίσκóταν ἐπάνω στ' ἄλογο τοῦ καὶ κρατοῦσε ἀκόμα τεγτωμένα τὰ χέρια του, ποὺ θὰ βαστοῦσαν τὴ Σύνοψη. Καὶ τ' ἄλογο πάλι ἔτρεμε δρόκκληρο κι' ἦταν λουσμένο στὸν ἰδρωτὰ.

Ὅταν ὁ παπὰς κατέβηκε ἀπ' τὸ βουνὸ κι' ἔφθασε στὸ σπίτι του, δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ νὰ πῇ, ἀν αὐτὸ ποὺ εἶδε ἦταν ἀλήθεια ἢ μόνον ὄνειρο. Κατάλαβε ὅμως πῶς ἦταν μιὰ προειδοποίηση γιὰ τὴν τύχη τῶν ἁμαρτωίων τῶν ζώων ποὺ ἦταν στὴν ἐξουσία τῶν θηρίων. Καὶ μίλησε στοὺς ἐνορίτες του τοῦ Ντελόμπο μὲ τέτοια δύναμη ὥστε στὸν καιρὸ τοῦ ξεπαστρεύτηκαν ὅλα τ' ἄγρια θηρία, οἱ λύκοι, οἱ ἀρκούδες κι' οἱ ἀλεπούδες ποὺ ζοῦσαν μέσ' στὸ δάσος. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε, πληθθαῖναν πάλι.

Ὁ Παπὰς καὶ τὸ Στοιχειὸ τοῦ Δάσους.

Ἐδῶ τελείωσε ὁ Βερνάρδος τὴ διήγησή του καὶ δέχθηκε πολλοὺς ἐπαίνους ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Φαινόταν βέβαιον ὅτι αὐτὸς ἠάπερνε τὸ βραβεῖον καὶ σὲ πολλοὺς μάλιστα ἔκανε λύπη πὺν θὰ τολμοῦσε ὁ Κλέμεντ νὰ συναγωνισθῇ μαζί του.

Ὁ Κλέμεντ ὅμως ἄρχισε τὴ διήγησή του δίχως νὰ δειλιάσῃ:

— Μιὰ φορά, εἶπε, βρισκόμουν στὸ Σκάνσεν, στὸν μεγάλο κήπο τῆς Στοκχόλμης, κι' εἶχα νοσταλγία...

Καὶ διηγήθηκε γιὰ τὸν νάνο πὺν ἀγόρασε, καὶ γιὰ τὴν συμφωνία πὺν ἔκανε μαζί του, καὶ γιὰ τὴν συνάντησή του μετ' ὁ γέρον κύριο καὶ γιὰ τὰ ὅσα τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Κι' ἔλεγε κι' ἔλεγε, κι' ὅσο μιλοῦσε τόσο περισσότερο τὸν θαύμαζαν ἐκεῖνοι πὺν τὸν ἀκούγαν καὶ ὅταν στὸ τέλος ἔφθασε στὸ σημεῖον πὺν ὁ ὑπηρέτης τοῦ παλατιοῦ τοῦφερε ἐκεῖνον τὸ θαυμαστικὸν βιβλίον, τότε ὅλες οἱ βοσκοπούλες ἄφησαν τὰ ἐργόχειρά τους ἀπ' τὰ χέρια τους κι' ὅλοι στεκόνταν ἀκίνητοι καὶ κοίταζαν με θαυμασμὸν τὸν Κλέμεντ πὺν τοῦ εἶχαν τύχει τέτοιες παράδοξες περιπέτειες.

Μόλις τελείωσε ὁ Κλέμεντ, ἡ μεγαλύτερη βοσκοπούλα εἶπε, πὺς τὸ μαντήλι ἦταν δικό του.

— Γιατί, εἶπε, ὁ Βερνάρδος μᾶς διηγήθηκε κατὰ πὺν ἔτυχε σὲ ἄλλον, ἐνῶ ὁ Κλέμεντ εἶπε αὐτὰ πὺν ἔτυχαν στὸν ἴδιον κι' αὐτὸ νομίζω ἐγὼ πὺς εἶναι πὺν σπουδαῖο.

Ὅλοι συμφώνησαν μαζί της σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀπὸ τὴν ὥρα πὺν εἶχαν μάθει, ὅτι ὁ Κλέμεντ εἶχε μιλήσει μετ' ὁ βασιλιά, τὸν κοίταζαν με ἄλλα μάτια ἀπὸ πρὶν, καὶ ὁ φτωχὸς ὀργανοπαίκτης φοβόταν σχεδὸν νὰ δειξῇ πόσο ὑπερήφανο ἐνοῦθε τὸν ἑαυτὸ του. Ἐκεῖ πὺν ἦταν ὅμως βυθισμένος μέσ' στὴν εὐτυχία του, κάποιος τὸν ρώτησε τί ἀπόκανε μετ' ὁ μικρὸν νάνο. Κι' ἀποκρίθηκε:

— Δὲν μπόρεσα μονάχος μου νὰ τοῦ βάλω στὸ γαλάζιον πιάτο τὸ φαί του, παρακάλεσα ὅμως ἕνα Λάπωνα νὰ τὸ κάνη αὐτὸς ἀντὶ γιὰ μένα. Τί ἀπόγεινε εἶπες; δὲν ξέρω.

Μόλις εἶχε πεῖ ὁ Κλέμεντ αὐτὰ τὰ λόγια, ὅταν ἕνα κλαδί ἀπὸ ἔλατο ἤρθε μ' ὀρμὴ ἀπὸ πάνω κι' ἔπεσε μπρὸς στὴ μύτη του. Δὲν εἶχε πέσει ἀπὸ δέντρο, οὔτε τὸ εἶχε πετάξει κανένας ἀνθρώπος· κανένας δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβει ἀπὸ πὺν εἶχε ἔρθει.

— Ἀ, Κλέμεντ! εἶπε ἡ βοσκοπούλα. Εἶναι σὸν ν' ἀκούσαν οἱ νάνοι αὐτὰ πὺν λέμε. Μοῦ φαίνεται πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ πῆς σὲ ἄλλον ν' ἀγοράσῃ τὸ γαλάζιον πιάτο, ἀλλὰ νὰ τὸ φροντίσῃς μονάχος σου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignauil καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Καὶ σὰς δὲ θὰ σὰς βλέπω πιά; ρώτησε ἡ Νταίξη ἀνήσυχη.

Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της. Δὲν τὸ εἶχε σκεφθεῖ ὅτι ὁ θάμενος μακριὰ ἀπὸ τὴν μητέρα.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κλαῖς, ἀγάπη μου. Ὁ ἄρχομος ταχυνὰ νὰ σὲ βλέπω καὶ σὺ ὁ ἄρχομος νὰ περνᾶμε μαζί τὴν Κυριακή μας. Αὐτὰ θὰ τὰ κανονίσουμε. Τώρα πιά δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ γνωρίσῃ κανένας. Οὔτε μοιάζεις πιά μ' ἐκεῖνον τὸ μωροδάκι πὺν τὸλεγε Νταίξη.

Φίλησαν τὸ θεῖο-Θωμά καὶ ξεκίνησαν. Ὁ ἀγαθὸς φύλακας πρὸς τοῦσε νὰ

«Ὁ Τζὸς εἶχε γίνε γερὸ πλληκάρι δεκαεφτά χρόνων...»
(Σελ. 218, σ. γ')

κρύψει τὴ συγκίνησή του, μὰ τὰ βουρκομένα μάτια του τὸν πρόδωσαν. Τί ἀδειανὸ πὺν θὰ φαινόταν τὸ σπῆτι, τώρα πὺν θάφευγε ἡ Βιολέττα!

Ἦταν ἀνοιξιὰτικο πρῶτ, ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἀπαλά, οἱ ἀνθρώποι περνοῦσαν χαρούμενοι καὶ ἡ Νταίξη μεθοῦσε ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα.

Ἀνέβηκαν πεταχτὲς τὸ δρόμον τοῦ ποταμοῦ, ἕως τὸ μικρὸ μῦλον, ὅπου ἔδενε τὴ βάρκα του ὁ γέρο-Δίκ. Εἶχαν συμφωνήσει νὰ τοῦς πᾶει μετ' ἡ βάρκα του ὡς τὸ Οὐεστμίνστερ κι' αὐτὸ ἦταν μεγάλη χαρὰ γιὰ τὴ Νταίξη. Οἱ περίπατοι μετ' ἡ βάρκα ἦσαν ἡ καλύτερη ἀνάμνηση τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, κι' ὅταν βρέθηκε πάλι κοντὰ μετ' ὁ ἀγαθὸς αὐτοῦς ἀνθρώπους μέσ' στὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, τῆς φάνηκε ὅτι ὅλα τὰ θλιβερά χρόνια ἔσβυσαν μονομιάς ἀπὸ τὴ μνήμη της.

Κι' ὅμως πόσο εἶχαν ἀλλάξει ὅλα!

Ἡ βάρκα τώρα τῆς φάνηκε πολὺ μικροῦλα. Μπήκε μέσα μ' ἕνα πήδημα, ἐνῶ ἄλλοτε τὴν ἔπαιρναν στὴν ἀγκαλιά γιὰ νὰ τὴν βάλουν. Χρειαστῆκε νὰ σκύψει γιὰ νὰ μπεῖ κάτω ἀπὸ τὴν τέντα, πὺν ἄλλοτε τῆς φαινόταν τεράστια. Ὁ γέρο-Δίκ ἦταν πὺν ἄσπρος καὶ πὺν κουρασμένος, κι' ὁ Τζὸς εἶχε γίνε πιά γερὸ πλληκάρι δεκαεφτά χρόνων.

Τώρα ὁ Τζὸς τραβοῦσε τὰ κουτιά κι' ὁ γέρος κρατοῦσε τὸ τιμόνι.

— Καθένας μετ' ἡ σειρά του, εἶπε ὁ βαρκάρης, ὅταν ἡ Νταίξη τὸν ρώτησε γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ τοῦ μάθω τὸ κουπί. Τώρα ὅμως τραβᾷ καλύτερ' ἀπὸ μένα!

Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἐσύ, παππού, εἶπε ὁ Τζὸς. Εἶσαι πάντα ὁ πὺν γερὸς βαρκάρης στὸ ποτάμι καὶ στοὶ χηματίζω πὺς βάσεις κάτω ὅλους τοῦς ἄλλους.

— Στὴν ἀνάγκη, δὲ λέω ὅχι, ἀπάντησε ὁ γέρος, πὺν κολακεύθηκε ἡ φιλοτιμία του. Ἀλλὰ γιὰ καθεμέρι, δὲ βαστοῦν πιά τὰ κότσια.

Ἦστερα γύρισε στὴν κυρία Γουέλ.

— Ὡστε ἀποφάσισες νὰ τ' ἀνοίξεις τὸ κλουβί, κυρὰ Τζέννη; ρώτησε. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὺς

τὸ πουλί σου εἶναι μικρὸ ἀκόμα γιὰ νὰ πετάξῃ μοναχὸ του.

— Τὸ πουλί μου θέλει ἀέρα καὶ χαρά, ἔαδελφέ μου. Κοίταξέ το πὺς χάλασε τὸ χρῶμα του!

Καὶ καθὼς μιλοῦσαν μεταξὺ τους τὰ δυὸ παιδιά, γιὰ τὶς περασμένες παιδικὲς διασκεδάσεις τους, ἡ Τζέννη πρόσθεσε σιγὰ-σιγὰ:

— Τί λέτε; Εἶναι κανένας φόβος νὰ τὴν ἀφίσουμε τώρα πιά νὰ βγαίνει ἔξω; Μπορεῖ νὰ τὴν γνωρίσει τώρα κανεὶς, εἶπαι ὁ γέρος μεγαλῶσε;

— Μπᾶ, τώρα δὲ θὰ τὴν γινώριζε μήτε ἡ ἴδια ἡ μάνα της. Ἦστερα ἔγιναν τόσα καὶ τόσα μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια. Σήμερα χάθηκαν οἰκογένειες μεγάλες καὶ τρανές, καὶ καθένας κοιτάζει νὰ γλυτώσει τὸ τομάρι του. Ποιὸς ξέρει ἂν βρεσκαίται τώρα στὴ ζωὴ κανένας ἀπὸ τοῦς δικούς της κι' ἂν ἔχει ἀκόμα νοῦ νὰ ζη-

τήσῃ τὸ μωρό, πὺν ἔχει χαθεῖ ἀπὸ τόσα χρόνια!

Ἐφτάσαν πιά στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ τους. Ἡ Νταίξη ἀποχαίρετῃσε τοῦς δυὸ φίλους της κι' ἔφυγε μαζί μετ' ἡ θετῆς μητέρας. Κοίταξε μετ' ἡ περιέργεια τὸ θέαμα τῆς πολυθρόνης πόλης. Εἶχαν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ, πὺν εἶχε περπατήσει, παιδάκι τότε, στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου, ὥστε τώρα θαρροῦσε ὅτι ἔδλεπε πράγματα ἐντελῶς καινούργια.

Πέρασαν ἀπὸ τὸ Χουάιτ-Χάιλ, τὸ παλάτι ὅπου εἶχε βρεῖ τραγικὸ θάνατον ὁ βασιλιάς Κάρολος ὁ Α' κι' ὅπου κατοικοῦσε τώρα ὁ παντοδύναμος Κρόμβελ. Ἡ Νταίξη παρακάλεσε τὴ Τζέννη νὰ σταθοῦν νὰ κοιτάξουν.

Ἀλλὰ ἕνας σκοπὸς στὴν πόρτα τοῦ στραδοκοίταξο κι' ἡ Τζέννη ἔκρινε φρόνιμον νὰ πάρει τὴν κόρη της καὶ νὰ φύγει τὸ γρηγορότερον. Ἀλλωστε, τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀλλάξε ἡ φρουρά κι' οἱ στρατιῶτες ἀπομάκρυναν ἄγρια ὅλους τοῦς περιέργους.

Πέρασαν ὕστερ' ἀπὸ τοῦς κήπους τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, γιὰ νὰ πᾶνε στὴ γειτονιά τῆς μὲς Μίλδρεδ. Οἱ κήποι αὗτοι ἀργότερα ἔγιναν πάρκα μετ' ἡ νέα σχέδια πὺν τὰ ἔκαμαν εἰδικοὶ τεχνίτες ἀπὸ τὴ Γαλλία. Τότε ὅμως ἦταν γεμάτοι φυσικὴ βλάστηση κι' ἄγρια λουλούδια, κι' ἄφθονα πουλιὰ πετοῦσαν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Ἡ Νταίξη ἦταν καταμαγεμένη. Ποῦ νὰ τὸ φανταζόταν, ὅτι ἔξω ἀπὸ τοῦς μαύρους ἐκείνους καὶ σκυθρωπούς τοίχους τοῦ Πύργου ὑπῆρχε ἕνας τέτοιος ἐπίγειος παράδεισος!

Ζήτησε νὰ καθήσουν στὴ χλόη, γιατί τ' ἀσυνείθιστα πόδια της εἶχαν κουραστεῖ ἀπὸ τὸν πρῶτον αὐτὸν περίπατον.

Ἡ Τζέννη δὲν τῆς ἀνήτηκε τὴ χάρη αὐτῇ. Κι' ἡ ἴδια ἤθελε ν' ἀπομακρύνει ὅσο ἦταν δυνατό τὴ στιγμή πὺν ὁ ἀποχωρίζοταν τ' ἀγαπημένο της κορίτσι.

Ἐρρίξε κρυφὰ μιὰ ματιὰ στὰ χλωμὰ μάγουλά της κι' ἀμέσως ἔδωξε κάθε διασταγμό: Ἐπρεπε, γιὰ νὰ σώσει τὴν ὑγεία τῆς Νταίξης, νὰ ἐπιβάλλει στὸν ἑαυτὸ της τὴ θυσία τοῦ χωρισμοῦ. Κι' ὁ Θεὸς θὰ ἦταν μαζί μετ' ὁ ἔρρημον κοριτάκι καὶ θὰ τὸ φύλαγε ἀπὸ τὴν ἐπιβουλὴ τῶν ἐχθρῶν του.

Κάθησαν καὶ ξεκουράστηκαν στὸν ἴσκιον ἐνὸς δέντρου. Ἡ Τζέννη ἔκαμε τὶς τελευταῖες συστάσεις της στὴ Νταίξη:

— Ἀκουσε τί θὰ σοῦ πῶ, ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπε. Σὲ λίγο θὰ βρεθεῖς μοναχὴ σου, σὰ μεγάλη κόρη, κι' ὅμως ἐσὺ ἀκόμη δὲν μεγαλῶσες ὅσο χρειάζεται, γιὰ νὰ τὰ βγάλεις πέρα. Θὰ ἴδεις τώρα ἀνθρώπους ἀγνωστούς, ἐνῶ ὡς τώρα ζοῦσες κλεισμένη κι' ἔδλεπες ἐμᾶς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΖΗΤΩ Ο ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ!

Ὁ ποιητὴς Λάμπρος Πορφύρας, ἔδω καὶ εἴκοσι χρόνια, ἔκαμ' ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς στὴν Εὐρώπη.

Μόλις ξεμπαρκάρησε στὸ Μπρίντιζι τῆς Ἰταλίας, τὸ πρῶτον πρᾶγμα πὺν κίνησε τὴν προσοχή του, ἦταν μιὰ τεράστια ἐπιγραφή σ' ἕνα μαντρότοιχο, πὺν ἔλεγε: **Ζήτω ὁ Γαβριήλ Ντ' Ἀννούντσιο!**

Τότε ἀκόμα, σημειώστε, ὁ Ντ' Ἀννούντσιο δὲν ἦταν παρὰ ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος, γνωστότατος βέβαια στὸ φιλολογικὸν κόσμον, ἀλλὰ χωρὶς τὴ μεγάλη δημοτικότητα πὺν ἔχει σήμερα, μετὰ τὴ δράση του μάλιστα στὸ μεγάλο πόλεμον. Κι' ὁ Λάμπρος Πορφύρας θαύμασε πολὺ.

«—Τί τόπος κι' ἡ Εὐρώπη! συλλογίστηκε. Ἰδὲς πὺς τιμῶν ἔδω τοῦς

ποιητὴς! Φαντάσου, ἂν θὰ ἴδοῦμε μετ' ὁποτέ, σὲ κανένα ἀθηναϊκὸ μαντρότοιχο, μιὰ ἐπιγραφή σὸν αὐτῇ: **Ζήτω ὁ Κωστής Παλαμᾶς!**»

Σὲ λίγο, ἀπάντησε στὸ δρόμον κάποιον γνωστὸν τοῦ Ἰταλ. Καὶ τοῦδειξε τὴν ἐπιγραφή μετ' ἡ χειρονομία πὺν ἔδειχνε ὅλο του τὸν θαυμασμό, ἔτοιμος νὰ τοῦ ἐκφράσῃ καὶ συγχαρητήρια πρὸς τὸν ἰταλικὸν λαὸν γιὰ τὴν τόση φιλομουσία του...

— Ἀ, ναί, ἔκαμε τότε μετ' ἡφέλεια ὁ Ἰταλός. Ὁ κύριος Ντ' Ἀννούντσιο... Τὸν γνωρίζετε;... Εἶναι ὑποψήφιος βουλευτῆς... Ἐλπίζω νὰ βγῇ, γιατί εἶναι καλὸς ἀνθρώπος.

Ἀ, ἔτσι; Ὡστε ἡ ἐπιγραφή ἐκεῖνη, πὺν ὁ Ἕλληνας ταξιδιώτης τὴν πῆρε σὰ μιὰ ἐκδήλωση ἀγάπης πρὸς τὸν ποιητὴ, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ρεκλάμα ὑποψήφιου; Τί ἀπογοήτευση!...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ.

Ἦταν ἡ πόρτα ἐνὸς μικροῦ κουρείου.

Ὁ κουρέας, ὁ κύρ-Μάνθος, ἔφκιανε σαπουνάδα, γιὰ νὰ ξυρίσῃ τὸν πελάτη του, τὸν κ. Μυταράγκο, πὺν, καθισμένος μπροστὰ στὸν καθρέφτη, μετ' ἡ πετσέτα στὸ λαιμό, διάβαζε ἡσυχὰ μιὰ ἐφημερίδα καὶ περιόμεινε.

Ἡ σαπουνάδα ἔγινε. Κι' ὁ κύρ-Μάνθος ἄφησε τὴ γαβάθα γεμάτη καὶ γύρισε γιὰ νὰ κονίσῃ λίγο τὸ ξυράφι στὸ λουρί...

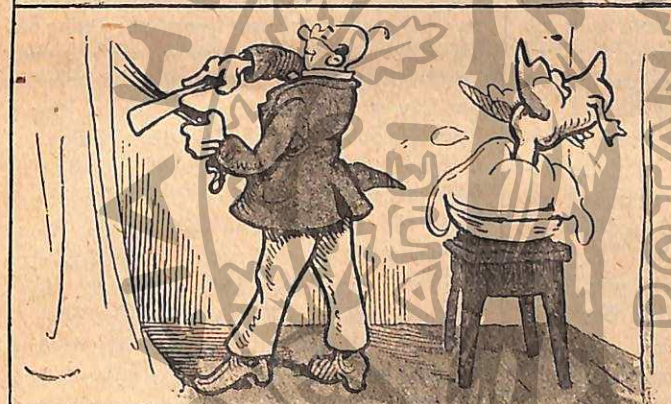
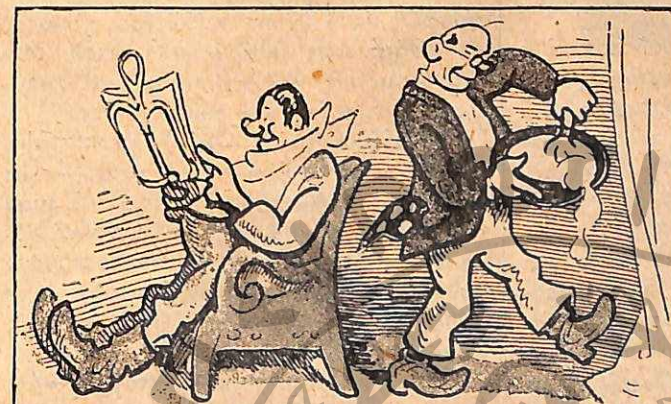
Φαίνεται ὅμως, πὺς κι' οἱ δυὸ ἦσαν πολὺ βυθισμένοι στὴν ἐργασία τους, ὁ κ. Μυταράγκος στὸ διάβασμα, ὁ κουρέας στὸ ἀκόνισμα, — καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀκούσαν, δὲν εἶδαν, δὲν κατάλαβαν, πὺς ἡ πᾶπια μετ' ὁ μελανωμένο γάντι μπῆκε ἀξαφνὰ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴν πόρτα στὸ κουρεῖον, βούτηξε τὸ κεφάλι της στὴ γαβάθα μετ' ἡ σαπουνάδα καὶ ξαναβγήκε ἀπὸ ἕνα παράθυρον.

Ἐπειτα ἐκεῖνη τὴν ὥρα, στὸ κουρεῖον δὲν ἦταν κι' ἄλλος κανεὶς...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ κύρ-Μάνθος τελείωσε καὶ τὸ ἀκόνισμα. Ἐπειτα, ἀνύποπτος, μ' ἐμπιστοσύνη, ἔχωσε τὸ πινέλο του στὴ σαπουνάδα καὶ, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τίποτα τὸ ἔκτακτον, ἄρχισε νὰ πασαλείφῃ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Μυταράγκου.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

'Αγαπητοί μου,

ΑΔΙΚΟΥΣΑ τή διανοητικότητά της φίλης μας που έχει το ψευδώνυμο **Ελεύθερο Πουλί** αν έλεγα το συνειθισμένο, πώς έπρεπε να γίνει δικηγόρος: είναι για πολύ ανώτερα και... ειλικρινέστερα πράγματα. Το μεγάλο αυτό γράμμα που έστειλε στη Διάπλασι για να υπερασπισθή τον κατηγορούμενο Κινηματογράφο, μου έκαμ' εντύπωση. Αφίνω την ευγλωττία και τη διαλεκτική. Δείχνει τόσες γνώσεις, που λίγοι κι' από τους «ειδικούς» θα τις έχουν και τέτοια παρακαλούθηση της κινηματογραφικής κίνησης, και της δικής μας και της ξένης, που λίγοι επίσης θα την κάνουν. Δεν υπάρχει αμφιβολία: η φίλη μας είναι γερό μυαλό, διαδρασμένο, καλλιεργημένο. Και γι' αυτό ίσα-ίσα λυπούμαι που κυριεύθηκε κι' αυτή από τη «μανία» του Κινηματογράφου, ενώ μια άλλη, για κάτι σοβαρότερο, πνευματικώτερο, καλαισθητικώτερο, θα της ήταν τόσο πιο ταιριαστή!

Να έλπισω τώρα πως θα μπορέσω να της δείξω το άδικο της στο κυριώτερο πρώτα-πρώτα σημείο;

Δεν ξέρω, γιατί το κυριώτερο αυτό σημείο είναι «ζήτημα γούστου», και τα ζητήματα γούστου, δυστυχώς, δεν λύνονται μαθηματικά: ένα κι' ένα κάνουν δύο. Τρία! σου απαντά ο άλλος. Κι' είναι τόσο ανεξέλεγκτος, όσο κι' ένας που θάπαντοσε τέσσερα, πέντε, δέκα... Καθένας, βλέπετε, «με το γούστο του». Εγώ π.χ. και μερικοί άλλοι προτιμούμε το αληθινό Θέατρο από τον Κινηματογράφο, γιατί έχουμε άλλο γούστο από το **Ελεύθερο Πουλί**, που θεωρεί τον Κινηματογράφο μια σπουθεωρεί τον Κινηματογράφο μια σπουδαία Τέχνη. Πώς να την πείσω πως το δικό μας γούστο είναι ανώτερο από το δικό της; Κι' αν κατορθώνα ακόμα να πείσω το λογικό της με όνόματα, με πράγματα, με επιχειρήματα τελοσπάντων, πως θα την έκανα ναλλάξει το αίσθημά της; Στο τέλος θα μπορούσε να μου πη: «Έχετε δίκιο. Αλλά έμένα... μάρσεει ο Κινηματογράφος!» «Ε, λοιπόν, στο «μάρσεει» ή στο «δεν μάρσεει» λογική δεν χωρεί. Το γούστο δεν αλλάζει. Κι' αν αλλάξει κάποτε, αυτό γίνεται ασυναίσθητα, με τον καιρό, με την επίδραση διαφόρων συνθηκών, που κάποτε μάλιστα είναι και τυχαίες: Ένα διάβασμα που μπορούσε και να μην τύχη να το κάνης, ένα θέαμα που μπορούσε και να μην τύχη να το ιδής, συμ-πληρώνουν άξαφνα μέσα σου τη λανθάνουσα, μακροχρόνια επίδραση μιας συναναστροφής, ενός περιβάλλοντος, και

φέρνουν μιάν ανατροπή στο αισθητικό σου, που μοιάζει με ξύπνημα ή με ανά-βλεψη.

Η φίλη μας, μετά πολλούς δισταγμούς, που τόσο ώραία εκθέτει στον πρό-λογό της, αποφάσισε να γράψη στη Διά-πλασι, όταν είδε νάπαντ' σ' ένα παιδί πως ο Κινηματογράφος είναι μια κολο-σιαία ακαλαίσθησία, θέαμα κατάλληλο για άμορφώτους. «Είναι, λέει, επανά-ληψη της κατηγορίας που ο διάσημος κριτικός του Παρισιού Paul Soudey άπέδωκε στον Κινηματογράφο. Αλλά τότε στο Παρίσι, όχι λίγοι μορφωμένοι άν-θρωποι, σαν τών Benoit, τών Decombra, τών Frondaie, τών Francis Carco κι' ένα σωρό άλλους, διαμαρτυρήθη-καν...» Καθόλου παράξενο! Γιατί ο Soudey είναι ένας κριτικός με μεγάλα γούστο, ενώ ο Benoit, ο Decombra ο Frondaie και πάει λέοντας, δεν είναι στην πρώτη γραμμή της γαλλικής δια-νόησης. Παράξενο θα μου φανόταν μό-νο, αν άκουσα πως αντίκρουσαν τον κα-τήγορο του Κινηματογράφου ο Ana- tole France, ο Francois de Curel ή ο Paul Valéry... Το **Ελεύθερο Πουλί** πρέπει να ξέρη πως υπάρχουν και «μορφωμένοι» άνθρωποι, γνωστότα-τοι μάλιστα, σά μερικούς «δημοφιλείς» μυθιστοριογράφους ή θεατρικούς συγ-γραφείς, που έχουν κατώτερο γούστο, κι' ακόμα πως υπάρχουν μεταξύ των διανοουμένων και πείσματα, και πνεύ-ματα αντιλογίας, και συμφέροντα.

Το βέβαιον είναι, —κι' άς με πιστέψη η φίλη μας, το ξέρω καλά αυτό,— πως κι' αυτοί ακόμα οι ίδιοι, που σέ μιάν enquête, σέ μιά δημοσιογραφική «έ-ρευνα», θάταν ικανοί να υπερασπισθούν τον Κινηματογράφο, τών θεωρούν κατά-βάθος είδος κατώτερο. «Ο,τι ταπεινό, άσχημο, πρόστυχο, χυδαίο, κι' αυτοί κι' όλοι τόνμαζούν «κινηματογραφικό». Για ένα μυθιστόρημα, για ένα δράμα, θ-ταν θέλουν να το κατηγορήσουν πως δεν στέκεται ψηλά, από έποψη τέχνης, κα-λαισθησίας, λένε: «αυτό δεν θάταν ούτε για τόν κινηματογράφο». Άλλη φορά, πριν διαδοθή τόσο ο Κινηματογράφος, τó έλεγαν «μελοδραματικό». Κι' ίσως τότε νάδικοϋσαν τó καίμενο τó Μελοδραμά, τόν τó κάτω-κάτω — αφίνω τώρα τή μουσική,— είχε στο ενεργητικό του και τά λιμπρέττα ενός Βάγνερ. Όρι- σμένως όμως τόν Κινηματογράφο δεν τόν άδικοϋν! Τίποτα άνάλογο με τά λιμ-πρέττα του Βάγνερ δεν μάς έδωσε. Και δεν θά μάς δώση ποτέ. Όχι γιατί είναι «μιά τέχνη ακόμα στά σπάργανα» όπως νομίζει τó **Ελεύθερο Πουλί**, παρ'α- γιατ' είναι μιά τέχνη ψεύτικη, μιά δια-στροφή και μιά παρωδία του άληθινού Θεάτρου,—ένα Θέατρο που στερείται το- πίο εθγενικό του στοιχείο, τó Λόγο, και που βασίζεται στο πιο άσήμαντο και στο

πιο περιττό, τόν σκηνικό διάκοσμο. Κι' άκριβώς γιατί ο Κινηματογράφος δεν μπορεί να δώση άλλο από ένα «θέαμα», δεν θά κάμη ποτέ τίποτα γενναίο και πάντα θά είναι ένα κατώτερο είδος, που οι άληθινοί καλλιτέχνες, οι άληθινά μορφωμένοι άνθρωποι, ποίος πολυ και ποίος λίγο, θά τó μισούν.

Η φίλη μας με ρωτά αν είδα τήν ται- νία «Βαριετέ» με τόν Γιάννιγκς, και με παρακαλεί να της πώ «αν καταλαβαίνω πως θά είχα τή δύναμη, σά συγγρα- φέας, να περιγράψω τήν τύψη που αϊ- σθάνεται ένας άνθρωπος που σκότωσε σέ στιγμή παραφοράς, και να προεγήσω στους άναγνώστες μου τó ρίγος που αϊ- σθάνονται οι θεατές μπρός στην άπεγνω- σμένη φυσιογνωμία του μεγάλου καλ- λιτέχνη, να προκαλέσω τά δάκρυα που χύνουν όταν τόν βλέπουν σκυφτό, με σι- γαλό βήμα, νικημένο από τίσ τύψεις, να πηγαίνη για να παραδοθή στην ά- στυνομία». Τής απαντώ: «Όχι. Δεν κα- ταλαβαίνω πως θάχα αυτή τή δύναμη. Άλλά τί σημαίνει; Είναι δύναμη του Κινηματογράφου ή του Θεάτρου; Κι' αν πραγματικώς ο Γιάννιγκς αυτός είν' ένας μεγάλος καλλιτέχνης, δεν θά φαινόταν χίλιες φορές μεγαλύτερος στο Θέατρο, που θάχε βοηθό και τó λόγο, τή φωνή, και δεν θάδινε ακόμα μεγα- λύτερο ρίγος;... Η αλήθεια είναι πως δεν είδα ούτε τó «Βαριετέ» ούτε κανέ- ναν άλλον από τούς σημερινούς «κολο- σούς». Είδα όμως άλλους πολλές ται- νίες, πήγαίνα, σύχναζα μπορώ να πώ, στον Κινηματογράφο, και δεν έπαφα να πηγαίνω παρ'ά όταν κατάλαβα —κάπως άργά,—πως ήταν ένα θέαμα άνάξιο και μιά ώρα χαμένη. Τώρα πηγαίνω μόνο όταν με καλούν να δώσω γνώμη για καμμιά «άμφίβολη» ταινία, γιατί τó Γ- πουργείο μ' έχει διορίσει μέλος της Έ- πιτροπής που τίς «λογοκρίνει». Έτσι εί- δα και τόν «Βαρκάρη του Βόλγα» και τó «Ποτέμκιν». Έχω ιδέα λοιπόν και των «τελευταίων προόδων» αυτής της τέ- χνης. Κι' εξακολουθώ να τή θεωρώ — πως να τó πώ; — κατώτερη του γού- στου μου.

Αυτά για τó κυριώτερο σημείο. Άλ- λά είναι και άλλα, που θά τά εξετάσου- με καμμιάν άλλη φορά. Στο άναμετα- ξύ, θά συνιστούσα στη φίλη μας, καθώς και σ' όλους που έχουν τή «μανία» της και που άπόρρησαν για τó κατηγορητή- ρίό μου, να διαδάσουν και στη «Νέα Έστία»,—ένα περιοδικό που δεν μοιά- ζει με άλλα, και που οι μεγαλύτεροι θά μπορούσαν να τó παίρνουν και να μαθαίνουν πολλά,—να διαδάσουν, λέγω, ένα σχετικό άρθρο (τεϋχος 7ον, 1 Ά- πριλίου «Από τήν Ζωήν και από τήν Τέχνην» σελ. 292). Βρε! θά ίδουσι τι εί- ναι καθαυτό ως τέχνη ο Κινηματογράφος.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό 'Ιουλίου Βέρν)

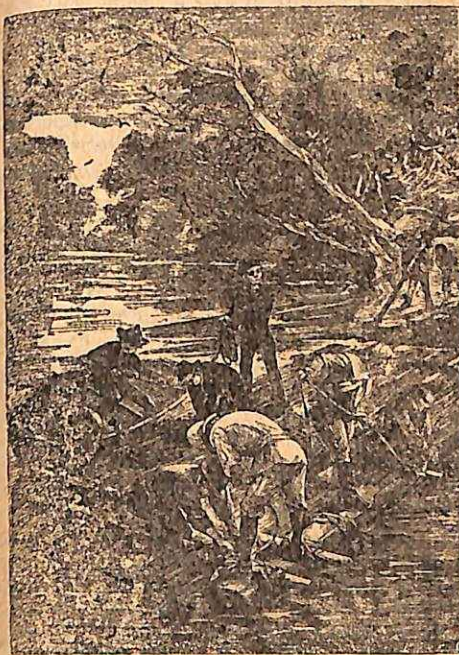
— Συνέχεια από τó προηγούμενο —

Γιατί άριστερά τó ποτάμι ήταν ρηχό κι' επικίνδυνο, ενώ δεξιά τά νερά του ήταν πολύ βαθύτερα κι' ή σχεδία μπο- ρούσε να πλέη άπρόσκοπτα.

Αυό ώρες ταξίδεψαν έτσι κι' έκαμαν σχεδόν ένα μίλλι. Πουθενά δεν έσκόνη- ταψε ή σχεδία τους. Όστε αν μπορούσαν να εξακολουθήσουν, θάφταναν ως τή σπηλιά χωρίς να τó καταλάβουν.

Άλλά κατά τούς λογαριασμούς του Μπριάν, έπειδή τó ποτάμι είχε μάκρος έξη μίλλια από τή λίμνη που επήγαζε ως τó μέρος που είχε ναυαγήσει τó πλοίο, δηλαδή ως τήν έκβολή του κι' έπειδή δυό μόνο μίλλια μπορούσαν να κάνουν στο διάστημα της πλημμυρίδας, για να φτάσουν ως τή σπηλιά θά χρειαζόνταν παλίρροιες πολλές.

Πραγματικώς, κατά τίς έντεκα, ή άμ- πωτη άρχισε να ξαναφέρνη τά νερά κα- τά τó ρέμα του ποταμού, κι' άμέσως τά παιδιά έδεσαν τή σχεδία γερά από τά δέντρα της όχθης, γιατί αλλοιούτικα τά νερά θά τή γύριζαν στη θάλασσα.

«Τρεις ήμέρες χρειάστηκαν για τήν κατασκευή της σχεδίας» (Σελ. 213, στ. α').

Τό βράδυ, με τήν πλημμυρίδα, μπο- ρούσαν, αν ήθελαν, να τή λύσουν. Άλ- λά δεν τούς φάνηκε φρόνιμο να ταξιδέ- ψουν στα σκοτεινά. Κι' αποφάσισαν να περιμένουν ως τάλλο πρωί.

Βέβαια, προτιμώτερο ήταν ν' άργή- σουν είκοσιτέσσερις ώρες, παρ'ά να έκ- θέσουν σέ κίνδυνο τó πολύτιμο φορτίο τους, τή μόνη τους έλπίδα.

Έπειδή ήταν να μέινουν εκεί τó ύ- πόλοιπο της ήμέρας κι' όλη τή νύχτα,

ο Δόνιφαν κι' οι άλλοι κυνηγοί βγήκαν από τή σχεδία στη δεξιά όχθη. Ο Γόρ- δων τούς σύστησε να μην άπομακρυν- θούν πολύ, και σέ λίγη ώρα γύρισαν μ' ένα σωρό πουλιά, μικρά και μεγάλα, που ο Μόκος τά φύλαξε για τó πρώτο τους γεύμα στη σπηλιά.

Η ήμέρα πέρασε χωρίς να συμβή τίποτ' αξιοσημείωτο. Τό βράδυ οι ταξι- διώτες πλάγιασαν στο πλεούμενό τους. Ο Βάξτερ, ο Ουέπ κι' ο Κρός άγρύ- πνησαν, προσέχοντας αν παρουσιαζόταν ανάγκη να σφίξουν ή να λασκάρουν τά σχοινιά της σχεδίας. Άλλά καμμιά τέ- τοια ανάγκη δεν παρουσιάστηκε.

Τήν άλλη μέρα, τó πρωί στις δέκα, με τήν πλημμυρίδα, ή σχεδία εξακολού- θησε τó ταξίδι της και κατά τή μία πά- λι σταμάτησε. Όπως χτές, διανυκτέ- ρευσαν στο μέρος που βρέθηκαν. τήν ω- ρα που άρχισε ή άμπωτη. Και τάλλο πρωί ξεκίνησαν. Η πλημμυρίδα εκείνη βάσταξε ως τίς τρεις μετά τó μεσημέρι κι' έφερε τή σχεδία μπροστά στην είσο- δο της σπηλιάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Στόν γάφο του ναγαού.— Ξεφόρτω- μα της σχεδίας.— Πανίδες.— Ο Γόρδων κι' ο Δόνιφαν.— Έρχεται ο χειμώνας.

Η άπόδραση έγινε με κραυγές χαράς. Οι μικροί προπάντων ήταν καταχαρού- μενοι για τήν αλλαγή αυτή της ζωής τους. Ο Δόλγης πηδοσε στην όχθη σαν κατσικάκι, ο Ίβερσον κι' ο Γέγκινς έ- τρεχαν κατά τή λίμνη.

— Δεν πηγαίνεις μαζί τους και σύ; είπε ο Μπριάν στον άδελφό του.

— Όχι, άποκρίθηκε ο Ζάκ, καλύτε- ρα έχω να μένω εδώ.

— Δεν κινείσαι όμως καθόλου, δεν γυμνάζεις τó σόμα σου που έχει άνάγ- κη. Ά, Ζάκ! δεν είμ' ευχαριστημένος άπό σένα! Κάτι έχεις και δεν τó λές. Μή δεν μπορείς;

— Όχι, δεν έχω τίποτα!

Πάντα ή ίδια άπάντηση. Ο Μπριάν είχε αποφασίσει να μάθη τήν αλήθεια έστω και με τή βία. Άλλά ή ώρα δεν ήταν βέβαια κατάλληλη. Είχε να φρον- τίση για τήν έγκατάσταση στη σπηλιά.

Και πρώτα-πρώτα, αφού έδεσε γερά τή σχεδία στην όχθη, έκάλεσε τούς συγ- τρόφους του να τούς δείξη τó «καινού- ριο τους σπίτι».

Ξεκίνησαν με τó Μόκο μπροστά, που κρατούσε ένα φανάρι του πλοίου με πο- λύ δυνατό φως. Τά κλαδιά που έφρα- ζαν τήν είσοδο της σπηλιάς, βρέθηκαν άπειράχτα, όπως τά είχαν βάλει. Όστε κανέναν, ούτε άνθρωπο ούτε ζωο, δεν είχ' επιχειρήσει να μπή. Έόγαλαν τά κλαδιά και μπήκαν όλοι. Με τó φανάρι ή σπηλιά καταφωτίστηκε.

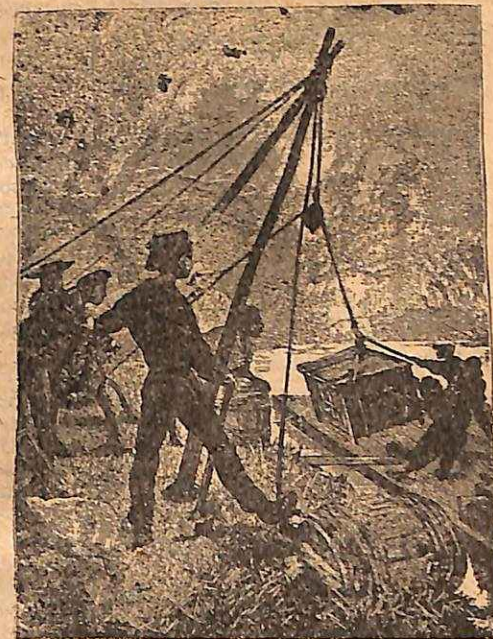
— Ω, μά έδω μέσα θάμαστε στενό- χωρα! φώναξε ο Βάξτερ αφού μέτρησε με τó μάτι τó μάκρος και τó πλάτος.

— Καθόλου, άποκρίθηκε ο Γκάρνερ. Φτάνει να βάλουμε τίς κοκέτες μας τή μια άπάνω άπ' τήν άλλη, όπως ήταν και τίς καμπίνες του καραβιού.

— Όχι, είπε ο Ουέλλκοξ. Καλύτερα να τίς άραδιάσουμε χάμω.

— Μά τότε δεν θάχουμε τόπο να κά- νουμε δυό βήματα, είπε ο Ουέπ.

— Δεν είναι άνάγκη να κάνουμε βή- ματα εδώ μέσα, είπε ο Μπριάν. Δεν έ-

Είχαν κατασκευάσει ένα μηχανήμα, ένα είδος βαρούγκου...» (Σελ. 213, στ. β').

χεις να μάς πής τίποτα καλύτερο, Ουέπ;

— Όχι, άλλα...

— Άλλά τί; φώναξε ο Σέρδης. Δεν δαξάζουμε και τó Θεό, που βρήκαμε μιά στέγη για τó χειμώνα; Τί ήθελες λοι- πόν να βρούμε δώ στην έρημιά; κατοι- κία με σάλες, τραπέζια, σπουδαστή- ριο, λουτρό;...

— Όχι βέβαια, είπε ο Κρός· φτάνει να υπάρχη λίγος τόπος για κουζίνα.

— Τήν κουζίνα θά τή στήσω έξω, άποκρίθηκε ο Μόκος.

— Δυσκολία για τó χειμώνα, είπε ο Μπριάν. Έγώ νομίζω πως πρέπει να στήσουμε τήν κουζίνα του πλοίου εδώ- μέσα.

— Έδώ-μέσα;! φώναξε ο Δόνιφαν. Έδώ που θά τρώμε και θά κοιμόμαστε, θά μαγειρεύουμε;

— Και τί πειράζει, λóρδε Δόνιφαν; έκαμε ειρωνικά ο Σέρδης.

— Εσένα, κύρ παραμάχηρα, μπορεί να μη σέ πειράζει, έμένα όμως με πειρά- ζει! άποκρίθηκε πειραγμένος ο Δόνιφαν.

— Ήσυχα! φώναξε ο Γόρδων. Θά ι- δοϋμε και θά κάμουμε τó καλύτερο. Η κουζίνα, αν τή στήσουμε μέσα, θά μάς ζεσταίνει κιόλα.

(Άκολουθεί) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

χεται ευχαρίστως και περιμένει)
Διγενή 'Ακρίταν (φυσικά, δεν
 μπορώ να περπατάω από εχέρι
 τόσων μαθήματα για τον Διαγωνι-
 σμό 'Ασκήσεων, ή προκήρυξη που
 δημοσίευσα δίνει όλες τις αναγκά-
 σεις οδηγίες) **Τόνην Μονάχην**
 (ευχαριστώ πολύ για την υπερά-
 σπιση, αλλά δεν περιμένα βέβαια
 να μάθω απ' αυτό την αγάπη που
 μου έχεις) **Εθνικήν Πίστιν** (δεν
 περιράζει) γράψε μόνο το έτος: πε-
 ρίπου και τάλλα τα βέβαια έχω)
Πέτρον Ριονσαί (ελαδν' ο κ. Φ.
 σ' ευχαριστώ για την πληροφο-
 ρία) **Κάρμεν Σύλβα** (μά κι' ο κ.
 Φ. διατηρεί την κλιτύση εν-
 τύπωση από τη γνωριμία σου·
 χαίρετισμός απ' όλους και το
 Σεπτέμβριο πάλι σε περιμένουμε)
Δεσφίοπουλο (πολύ μου άρεσε το
 πρώτο σου γράμμα· μπορείς να
 μου γράφεις τακτικά χωρίς φόβο
 να με χαλίζεις· τα κομμάτια σου
 με τήν σειρά τους) **Σεντεμένο**
Ηπειρωτάκι (έστειλα· είδες, ότι
 Διαγωνισμός επροκηρύχθη) **Μυ-
 ρόλουστην** (ω, βέβαια που ο Θεός
 δεν θάφηση την ανθρωπότητα να
 καταστραφεί...) **Μελαχροινούλαν**
 (βεβαίως, μπορείς να προσθέσεις
 και τις 'Ασκήσεις που μου είχες
 στείλει όταν δεν δεχόμουν και που
 δεν δημοσιεύθηκαν· γιατί να πάνε
 χαμένες;) **Μίμην Πρώμιον** (οι
 Έκτος Διαγωνισμοί δεν παίρνουν
 τίποτα· αλλά και να παίρνουν, μή-
 πως ήξερα τη διεύθυνσή σου;) **Αρ-
 λεξιάναν** (χαίρω πολύ· αυτό,
 καθώς θά είδες, σου ενέκρινε, για-
 τί τάλλα δυό ήταν πιασμένα) **(Ρα-
 σπουτίν** (έστειλα· μή δίνης ση-
 μασία σε τέτοια!) **Μαίμου του**
Κωλέτη (δεν το κάνω, γιατί
 δεν το επιτρέπει το ξανάθωμά)
Γαλάτειαν (ελαδν, ευχαριστώ, έ-
 στειλα 6 τετράδια) **Φρασκουτί-
 ταν** (διά την τακτική θά στείλουν
 δρ. 5) **Πολυξένην Σολδάτου**
 (φύλλα έστειλα· ο 'Οδηγός· από-
 μη) **Έρευνήτην του Πόλου** (έ-
 στειλα 8 τετράδια· τα συστήματα
 βέβαια είναι ασφαλέστερα) **Μοι-
 ραίο 'Ακρογιάλι** (άρκετά καλό
 όταν θάρχω να ξαναδέχομαι, θά
 μου στείλεις άλλο, που θά είναι
 ακόμα καλύτερο, γιατί έντωμετα-
 ξυ θά γυμνασθώ) **Ν. Ι. Παπαί-
 ώαννου** (δεν δεχόμαι τώρα πιά·
 αλλά κι' αν δεχόμουν, θά περνο-
 σε αρκετός καιρός για να βλεψω
 ή το διήγημα ή την κρίση) **λα-
 θάνω**, βλέπεις, πολλά και δεν
 μπορώ να τα διαβάσω όλα άμέσως)
Γλυκομίλητην (δεκαί, μην άνη-
 συχείς) **Ακακίαν** (έστειλα τετρά-
 δια μαζί με λίστον) **Ματρώδον**
 (όχι, ο Κ. δεν είναι από το Ναύ-
 πλιον) **Καλαμιάν** (για τό ψευ-
 δώνωμο άς στείλεις ή φίλη σου έχ
 Postal Order) **Μελαχροινήν**
Κυπριοπούλαν (ελαδν, ευχαρι-
 στώ· έμεινε υπόλοιπο στη διάθεσή
 σου δρ. 7) **Αίαν Ανόση** (τίποτ'
 άλλο πέρα να προσπαθήσης να πά-
 ρης και βραβεύο) **Κρητικόν 'Α-
 κρογιάλι** (έστειλα· μένουν 'στη
 διάθεσή σου δρ. 2) **Κικήν 'Απο-
 στολάκη** (έστειλα) **'Αφροδίτην**
της Μηλου (έστειλα 12 τετράδια)
Μικράν 'Αλσατίδα, **Γεώργ. Κ.**
Πέτρον κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαδν με-
 τά την 29 Μαΐου, θάπληγώσω στο
 έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ 240ου Διαγωνισμού.

Αί λύσεις δεικται μέχρι 2 Αυγούστου.

[ΑΠΟ σήμεραν αρχίζει ή δη-
 μοσίευσις έγκεκριμένων 'Ασκή-
 σεων από τας Συλλογάς αι ο-
 ποίαι έστάλησαν, ή θά σταλούν
 μέχρι τέλους Ιουνίου, δια τον
 239ον Διαγωνισμόν. Θά έξαν-
 λουθήση δε καθ' όλην την Β'
 Έξαμηνίαν, ήτοι μέχρι τέλους
 Νοεμβρίου.]

403. Δεξιόγραφος

Μία νότα από τη λύρα του,
 'Απ' το κορμί του μέλος,
 Μ' αυτά κάνεις δλάκερο
 Τόν Ποιητή στο τέλος!
 Περιπλοκάς

404. Στοιχειόγραφος

Έτσι λαίμαργος πού είναι
 Και λιχουδής, τί θά γίνη;
 Τό κεφάλι λοιπόν κόψ' του.
 'Ιχνος μόνο ν' άπομείνη
 Πέτρος Ριονσαί

405. Μεταγραμματισμός

Τίποτα σπουδαίο δεν κάνω
 Πί αν βγάλω, Λάμδ' αν βάλω:
 'Ακαρπο ήταν και τό πρώτο,
 'Ακαρπο είναι και τό άλλο.
 'Αγνώστη

406. Αίνιγμα

Κοινό πουλί, πού μάχεται
 Γενναία, τ' άρσενικό μου·
 Κάθε πουλί, πετούμενο,
 Ληλοί τό ουδέτερό μου.
 Πριγκίπισσα Δολέττα

407. Πυράμις

+
 * + *
 * * + * *
 * * * + * * *
 * * * * + * * * *
 * * * * * + * * * * *

Έκ των άνω κατά σειράν: σύμ-
 φωνον, έντομον φθοροποιόν, θε-
 ός φιλόσοφος, άκρωτήριο της
 Ελλάδος, νόσος των άμπελων,
 τάξεις ιχθύων.
 Οι σταυροί καθέτως νήσος του
 Αιγαίου.

Μοιραίο 'Ακρογιάλι

408. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Φιλόσοφος
 2 6 3 = Θεά [φής
 3 2 3 2 3 8 = 'Όρος της Γρα-
 4 3 5 3 7 0 = 'Αργοναύτης
 5 3 2 9 0 = Πτηνόν
 6 2 2 7 4 9 0 = Βασιλεύς της
 7 0 7 0 = Θεά [Γαλλίας
 8 2 3 5 5 6 7 0 = Πόλ. Μ. 'Ασίας
 9 2 3 8 7 9 0 = Δρυ. ποιητής
 0 1 0 8 9 0 = 'Αρχ. πόλις
 Περσουργέννητη

409. Έπιγραφή μετά Δη- μώδους Αινίγματος

I E N Y X E Δ
 I A N E P O
 Δ A T Σ A M
 Δ A Γ H N I
 O T H Π Y P
 X I A I O T

Ζητείται ή ανάγνωσις και ή λύσις.
 'Αλπινιστής

410. Διπλή 'Ακροστιχίς

Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζη-
 τουμένων λέξεων άποτελούν Ρω-

μαίων ύπατον ή Βυζαντινών χο-
 νογράφον· τά δε τρίτα Ρωμαίων
 φιλόσοφον:

1. 'Ηρωϊκή πόλις της Στερεάς
 'Ελλ. δος· 2, Ποταμός της Π. 'Ελ-
 λάδος· 3, 'Αθηναίος ιστορικός·
 4, Πόλις της Σικελίας· 5, Ζωό-
 φυτον· 6, Είδος άγρίου όνου· 7,
 Γυνή της Γραφής.

Κόρη των 'Αθηνών

411-414. 'Ομοιόμορφα 'Ελ- λιπασύμφωνα

1. ουαία (Κράτος.)
 2. ουαία (Μούσα.)
 3. ουαία ('Όροσειρά.)
 4. ουαία (Χώρα τ. 'Αγγλίας.)
 Μίμης Πρώμιος

415. Γρίφος

Εΐδη, εΐδη άλλο
 Εΐδη, εΐδη όντα άλλο
 Εΐδη, εΐδη άλλο
 Κέκκινος Διάβολος

Διά τούς Γαλλομαθεΐς

416. Charade

A la campagne on voit mon
 [premier ;
 Et quant à mon entier,
 On le fait avec mon dernier.
 Έδωχίς Κυζικηνεύς

417. Devinette

Dites-moi, s'il vous plait, le-
 [ctrice polie,
 Quelle est cette belle ville
 [d'Italie
 Qu'en même temps est un ra-
 [pacc carnassier,
 Impitoyable et cruel comme...
 [l'acier ?
 (Πρωτότυπον) 'Ελευθ. Ρουσάκης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 12

174. Πυράγρα (πύρ, άγρα.) —
 175. Αύγη (αύ, γή.) — 176. Τρύ-
 φων-τυφών. — 177. 'Ο Τίγρης, ή
 τίγρις. — 178.

ΑΘΗΝΑ 179. ΜΙΑΟΥΛΗΣ
 ΣΙΜΩΝ ('Ιμαλία, 'Αμα-
 ΣΑΜΟΣ λία, ούλαμός, υ-
 ΠΟΛΟΣ λη, λαίμος, 'Ηλι-
 ας, Σύμη.) — 180-182. 1, 'Ο μέν
 πλουτός θνητός ή δε δόξα άθά-
 νατος. 2, Τά στεγνά τιμούν τά
 πρώτα. 3, 'Ο σκοπός άγιάζει τά
 μέσα. — 183. ΚΙΚΕΡΩΝ (Καύσων,
 'Ισταμαί, Κενός, Έδωροδ [ή 'Ε-
 χω], Ράδιον, 'Ωραίος, Νεκρός.)
 — 181. 'Ηδώς μέν έχε προς ά-
 παντας, χωδ' δε τοίς βελτιστοίς.
 — 185. 'Η Πεντέλη έξάγει μά-
 ραρα. (η πέντε, λη έξ, άγει μ'
 όρημα Ρά.) — 86. PARIS (Ρ-eau,
 A-dorer, R-appeler, I-mage,
 S-ole.) — 187-189. 1, Κάρμεν (car,
 main.) 2, Κρεόλη (craie, eau,
 lit.) 3, Μερκία (mère, qui a.)

ΟΙ ΑΛΛΑΞΕΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
 συνδρομηται παρακαλούνται να
 δηλώνουν άμέσως την νέαν των
 διεύθυνσιν εις τό γραφεϊόν μας,
 άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά
 την έντύπωσιν της νέας ταίνιας.
 'Αλλως δεν εδυνάμεθα διά την
 άπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά
 στοιχεία δρ. 6 (τό έλάχιστον τίμημα).
 Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
 ξις, με παχέα δε στοιχεία λεπτά 70 και
 με κεφαλαία δρ. 1.

'Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
 'Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

/ΚΗ' — 514/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Α βραδεύομεν Θαλασσοπαράχην και
 Καίτην Πορφυροπούλου. Τρίτος διαγωνι-
 σμός παιδικού πνεύματος. Προθεσμία δι-
 μηνος. Βραβεία έλέκτα, 'Εμπρός! Στεί-
 λε δλοι!! Νέα μέλη: 'Ομορφη Κουκλι-
 τσα, Νίκος Κράλλης, 'Εστία Καζαντζόγλου.

/ΚΗ' — 515/

Τρίμηνος διαγωνισμός γραμματοσήμων.
 Τρία βραβεία· κάρτα συμμετοχής. Δ/σις:
 (ΚΗ' — 264).

/ΚΗ' — 516/

Ο ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ είδοποιούν τον Κολοκυθό-
 σπορο πως δεν μοιάζουν με κείνους
 που μιλάνε πολύ χωρίς να λένε τίποτε. Αδ-
 τά προς τό παρόν.

/ΚΗ' — 517/

Περιμένο τετραδιάκιο από Διαπλασσοί-
 λες και Στερόν Χαμόγελο, Μπράβο.
 Δ/σις: Τούλα Ψόρρα, Γέρα Μυτιλήνης.
 'Εξυπνη Γατούλα

/ΚΗ' — 518/

Ψυχή της Λέσβου, σε γνωρίζω. Δεν εί-
 ναι· 'Εξυπνη Γατούλα

/ΚΗ' — 519/

Τριανταφυλλένια σου εύχομαι την και-
 νούργια σου ζωή, Τριανταφυλλένια
 Μεγάλη 'Ελλάς

/ΚΗ' — 520/

Α τετράστιχο τετραδιάκιο με όλους και ό-
 λες. Γιασμίνα, Γκουβίνδα, Κελε-
 κυθόσπορε, ιδιαίτερος περιμένω. Στείλα-
 τε: Α. Μαζαράκη. 'Αγίου 'Ανδρέου 193
 για τον· 'Ερευνήτη του Πελεου

/ΚΗ' — 521/

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ ευχαριστεί θερμώς
 την Μελαχροινήν του Σκεττιν, δε-
 χόμενος ευχαρίστως την υποστήριξιν.

/ΚΗ' — 522/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. 'Ελληνικό
 'Ακρογιάλι—Μαυρομράτη, Κίμ=Συρί-
 νης, Τιμημένο Τουφέκι=Κουτρούδης, Ρό-
 δον τό 'Αμάραντον='Ιωαννίδης.
 Ξεράθηκε κι' άλλη από τον Σύλλογο· 'Αν-
 δρών: Τσουκνίδα=Τσαντίλλα.

Των 'Αποκαλύψεων: Πετυλογάς
 Παρόραμα. 'Αντί Κόκκινος Πράσινος
 στην (ΚΗ' — 488) διόρθωση: Γρηά Μάμπη
 Σημ. Προσεχώς άποτελέσματα διαγ-
 νισμού.

/ΚΗ' — 523/

Α γαλλόσπος τετραδιάκιο και έλληλογρα-
 φά με όλους της Μεσαίας και Μι-
 κρης τάξεως. Δ/σις μου: Mlle Mery Tsan-
 goroulo, Grand Rue de Péra, Cinema Lu-
 xembourg No 140, Constantinople, Tu-
 quie.

/ΚΗ' — 524/

Λίλικα Θεοτοκά, σε γνωρίζω. Έχει
 χαίρετισμάτα πολλά από την Mlle Blan-
 che de Fortis.

/ΚΗ' — 525/

Ολύμπιοι Θεοί, λίαν προσεχώς θά σε
 καταταρταρώσωμε.

/ΚΗ' — 526/

Συμμετέχων ή ό Κών
 Στο Δημοφύλαγμα ύποστηρίζουμε τον
 Στέφαν Κούγκαν με ασάντα ψήφους
 ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ

/ΚΗ' — 527/

Φλογέρα, πρόσζε μη σε ξανακοροϊδεύω
 ή άδενερίος. Ρέα και Μυριόδοσαν
 όχι 'Αδελφές Βούρλα (Διαπλ. Σωστά).

/ΚΗ' — 528/

ΕΝΑ ΠΛΗΘΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΛΕΩ. Ξαναθυμόνται
 παλιές συγκινήσεις, δεχεται Μικρά
 Μυστικά, κάρτες, φωτογραφίες (το-
 πεία, σκηές . . .). Προθεσμία διμην. 'Ε-
 ξη ΕΚΛΕΚΤΑ βραβεία! . . . Περιμένον-
 τας άνυπόμονα! Δ/ση: Δικηγόρο, Θήβα.

/ΚΗ' — 529/

Ελληνικόν 'Ονειρον—Βασιλάκης.
 Ξανθός Λύκος

/ΚΗ' — 530/

Βολιωτάκι, 'Αρλενίνα—Ζούλιας και Πα-
 δόπουλος. Χά, χά· την πάτατε.
 Τρελλοκρίτισο, Ζεζεφίνα